

Бабата, Бенемот, Караконджулчо, Сабята-френгия и Луканката (зад кадър) на път

Посвещава се на Идпроксима и Бени

- Лесно било едно време! – въздъхна отчаяно Бабата. – Тръгваш да си търсиш късмета, завиваш един краищник хляб в едно месалче, слагаш котарака в бохчата, бохчата на една тояга и друм да види! А сега – паспорти, граници, митничари. Хранителни продукти не дават да се носят, да не вземе нещо генно немодифицирано да им замърси ориза с гени от мухи в него, или пък хибридните домати, дето само не говорят и трябва да се режат с циркулярен трион. Котки не дават изобщо да прехвъркнат! Даже такива хубави като картинка! – Тя със съжаление почеса Котарака Бенемот зад ушите. Той примижа.

- Първо, ние изобщо видово не можем да хвърчим! Да беше съседска граница, да я прецапам, ама толкова плуване няма да издаяня. Пък и Пешо Кентавъра нещо се покри, пак вероятно е заминал за Антиподите, та затова ги тресе там, и не отговаря на съобщенията. Нищо. И така ще се оправим. Лошото е, че е останал много малко вълшебен прашец, та ще трябва да икономисваме.

- Да бе, да, ще икономисваме. То какво да му икономисваш на двацет кила багаж! Всичко е запаковано до плътността на черна дупка, как им издържат циповете на тези сашета, не знам! Ти пробвал ли си да опаковаш зимен пуловер в сапунерка? А аз вече мога!

- Никакви сапунерки! Аз пътувам само в ръчния багаж. При луканката!

- Ох, с тази луканка, беля си вземам! Ще я надушат, чувства сърцето ми, ще я надушат! Миналия път халвата през кутията я надушиха, та сега ли! Пък и Караконджулчо трябва да вземем, отиваме за дълго време, не можем да го оставим сам под елхата, миналия път докато го изтръскам от игличките, до септември ги намирах тук-там из къщата. Откъде да знам на какво са им тренирани глупавите песове! Как ли им мирише едно караконджулче, хем го прах с „Пурлан“, ох, беда, беда си е това разтакаване насам-натам, ама Детенце не може да се отглежда по квадратно-гнездовия метод, това да не е домат „Американска Агресия“, дето едно време ни пращаха да ги берем. Я чакай, какво пише тук, че литературата за през пътя не влиза в килограмите! Ами аз мога да изчета една библиотека за това време дето летим! Давай тук всичко от нощното шкафче, в една торбичка!

- А сабята-френгия от прадыдо му на детенце, какво ще я правим? Нали обеща да му я занесеш?

- Който не рискува, той не пие шампанско, нали така! То ако видят теб, луканката и Караконджулчо, една сабя няма да ги заинтересува изобщо! Слагай в ръчния багаж!

Митничарката на излитане беше изключително заета да показва млечните си жлези на колегата си, а той, поразен от имането на такова великолепие, изобщо не погледна монитора, на който се виждаше котешки скелет, прегърнал сабя, и малко скелетче, което приличаше на кълбенце костици. Така Бабата безпрепятствено седна в самолета и през половин час ходеше до тоалетната

да даде на Бенемот възможност да се раздвижи, доколкото това бе възможно в мястото, прилепнало по човека като ръкавица.

Самолетът кацна на блестящото летище и един ръкав като слонски хобот се протегна да изпомпа пътниците в сградата. Бабата чинно изчака да бъде колкото може по-назад, за да имат възможност товарачите да свалят багажа и тя да не кибичи около верижната лента, която жвакаше и плюеше куфари. Другата ѝ тайна мисъл бе, че митничарите могат да задоволят апетита си за нарушители с първите излезли и после да олабят жилата. Бенемот поглеждаше нервно от полуотворения цип на Бабиния ръчен багаж.

Бабата бодро крачеше към изхода през коридора, в който нямащите нищо за деклариране минаваха безпрепятствено, и се опитваше да изглежда самоуверено като двамата елегантно облечени мъже пред нея. Дано решат че съм с тях и да си мина, мислеше си тя, влачейки куфара си. Единият от двамата костюмирани младежи (защото за Бабата всички ненадхвърлили седемдесет лазарника бяха младежи) се обърна и галантно предложи да и помогне. Тя разцъфна в усмивка и му връчи дръжката на куфара си.

Двамата митничари погледнаха екрана и не повярваха на очите си. Двама от най-търсените мафиоти на Ботуша вървяха срещу тях и единият помагаше на някаква баба да си влачи краката! Нямаше никакво съмнение, че тя е още по-голяма мафиотка, имайки предвид почителността, с която вторият влачеше нейния куфар! Нямаше време за губене! Първият митничар почти легна върху червеното копче, а вторият прегради пътя на тройката.

- Вашите документи, ако обичате! Вие заедно ли пътувате?

- Ами да, в един самолет! – жизнерадостно кимна Бабата.

Двамата предполагаеми мафиоти бавно и внимателно извадиха два дипломатически паспорта на една малка, но горда страна и поискаха митничарите да се свържат с посолството ѝ. Посланикът потвърди за трийсет секунди, че става въпрос за дипломати от кариерата и всеки паднал косъм от техните коафирани глави ще се разглежда в Държавния Департамент, в приложение към нотата, която той вече пише на коляното си. Наложиха се главният митничар да им повика такси и лично да ги настани в него, внимавайки за космените покрови. Бабата обаче имаше само обикновен паспорт на една малка и още по-горда страна, затова бе привикана в кабинка за проверка.

- Отворете ръчния багаж! – просъска един от митничарите. – Моля! – усети се той. Нямаше начин в чантата на една баба да няма нещо нередно. Я маникюрни ножици, я пилчка за нокти, я подправки за супа, забравени от по-миналата година. После длъжностното лице се сети, че Бабата може и да не говори туземния език и нареди да повикат онова митничарче, на което му плащаха надбавки за езикознание на един горд и ужасно трудно произносим език на онази страна, от която идваше Бабата. Тя седна и сложи чантата на коленете си. Бенемот кротуваше и броеше

минутите и пращинките вълшебен прах. Имаха за около четвърт час, затова трябваше да се изчака колкото може по-дълго.

Митничарчето-преводач дойде доста стреснато. То говореше нормално езика, но четенето му куцаше, като на повечето студенти, отдавна забравили наученото във факултета по електронни икономически отношения в един град в малката, но ужасно горда далечна страна, известен с това, че беше дал името си на най-популярната печка в историята на държавата. Дано Бабата да нямаше секретни документи, които да се наложи да бъдат описвани в протокол! Надбавката за език стигаше за една допълнителна вечер с танци и му идваше добре.

- Госпожо, нареждат ви да покажете съдържанието на чантата си! – каза тъмничкото момче възможно най-почтително. Ако Бабата наистина беше такава мафиотка, каквато шефът предполагаше, то не искаше да си намери главата закачена на стената, или онова беше конска глава, беше гледало едно пиратско копие и не се разбираше много.

- Защо бе, сине, какво има в една дамска чанта толкова, че да уплаши цялата ви страна, чедо? – Бабата даваше възможност на Бенемот да се приготви.

- Нищо необичайно, рутинна проверка, и ние трябва да си изработваме хляба, - опитваше се да шикалкави митничарчето. Бабата въздъхна и усети как чантата леко се спихна. Тя бързо отвори ципа.

- Ето, малко книжки за из път взех, че то толкова летене на затворено трае ли се.

Големият шеф невярващо разглеждаше съдържанието на чантата. В нея наистина имаше само няколко книги, а той можеше да се закълне върху „Книга на Мъртвите“, че преди малко тази чанта шаваше!

- Въведете песоглавците, тук, сега и веднага! – изригна той. В същия момент един от водачите на кучета влезе в кабината. На каишка до него пристъпяше огромен черен пес. Кучето подуши чантата и космите му настръхнаха! Митничарят бързо заизважда книгите и ги затика под носа на песа. Не, не, не, не, не, о да!

Книгата, която митничарският шеф отдели, по нищо не се отличаваше от останалите в купчинката. Песът помириxa още веднъж чантата и се отдръпна незаинтересовано. Бабата заприбира литературата си. Митничарският шеф подаде томчето на преводача.

- Това какво е?

- „Майсторът и Маргарита“, ами изглежда роман.

- Чети! Какъв роман е това?

Митничарчето запрелиства с надежда да види някоя илюстрация. На една от страниците имаше нарисувана котка, която се усмихваше подозрително, после някаква гола вещица летяща на метла. Той зърна едно име, което му се видя познато. Воланд. Ясно, това поне си беше сигурна зацепка!

- Това е едно от подражанията на „Хари Потер“, сър! Вижте, тук има вещица Маргарита, Дейзи по нашему, а вие знаете, госпожа Роулинг дава на героините си имена на цветя, героят е Воланд, на руски Волдеморт е преведен като Волан-де-Морт...

- Ама на теб и за руски ли ти плащаме?

- Не, но би било добре, ако Вие ме похвалите в рапорта, ще съм ви много благодарен.

Митничарският шеф беше стигнал до тази позиция не само като беше хвалил подчинените си. Той също като Банга надуваше нещо, което младокът не виждаше под носа си. Шефът взе книгата и я изтръска. На масата падна картинка на котка, чиле нишки с игла с голямо ухо, и мрежичка. Банга понечи да скочи на масата, но водачът му го задържа и изведе от стаята да не създават калабалък. Главният митничар побутна предметите предпазливо, като че го беше страх да не го ухапят. Книгата все пак беше за магьосници, можеше да е и нагледно пособие с приложен инвентар.

- Това какво е? – Главният впи очи в Бабата.

- Ами, това е моделче единствен екземпляр, да избродирам едно котенце на внучето, много обича котенца, това Караконджулчо, ами едно френско острие и мрежичка дето за много работи става... – Невинните пъстри очи го гледаха примигващо. Ръцете на Бабата бяха върху чантата и беше видно, че тя не беше скръстила пръсти, значи казваше истината.

- Прибирайте си бродериите и друг път да не се доближавате до разни дипломати, за Ваше добро Ви го казвам, мадам! – шефът стисна зъби и подаде на жената един плик с печата на митницата. Бабата чевръсто събра нещата си в него, пхна го в чантата и с благодарности се изнесе почти тичешком, влачейки така и не отваряния куфар. Тя вече беше минала митническата бариера, когато торбата и отново се изду до пръсване. Бенемот се оригна съответстващо на две кила луканка от диво прасе, но това не се чу в шума на посрещачите.

Тридесет и пет години по-късно

В Овалния Кабинет Президентът на Съединените Държави се готвеше да подпише документ от изключително важно междупланетно значение. Договорът за дружба и сътрудничество с ИДПроксима беше изготвен на двата езика и оставаше само президентският параф. Под светкавиците на стотиците фотоапарати, запечатляващи момента, Президентът извади перления си Монблан и го подаде направо в най-горното пипалце на най-главния идпроксимец. Той се усмихна с осемте си смукалца, засука лилавите си трихоми, и завъртя един сложен йероглиф. После представителят на галактическите съюзници върна малко олигавената писалка на Президента. Той смело я пое, сложи подписа и се усмихна в камерите. Лилавото мастило съхнеше бавно и той тихичко каза нещо на едно помпонче на масата си. На помпончето му пораснаха краченца и ръчички, то се затича, отвори чекмеджето на Президентското бюро и довлече лист попивателна хартия, което веднага реши проблема. Светкавиците защракаха оглушително. Шефът

на протокола с малко котешка физиономия поправи златния си монокул, на който имаше едва видима пукнатинка и размаха ръце:

- Време е за официалните снимки, отдалечете се!

На официалните снимки, които публикуваха всички медии, и които всички кина по света и у тях въртяха после до втръсване, един до друг стояха усмихнати ИДПроксимецът в парадна форма, въоръжен с идеално наточена именна церемониална коса с перлени инкрустации, и Президентът, въоръжен със свалената от стената фамилна сабя-френгия, защото не вървеше да се препаше с куфарчето с червеното копче за ядрените ракети. В последната минута се беше разбрало, че идпроксимският дипломатически и планетен протокол изисква наличието на лично оръжие при подписването на междупланетни договори и бакалски сметки, ако не са придружени с касов бон от машина, свързана с Националната Аре-иди-доди Проксима, известна повече под абривиатурата НАП.

А какво отговори на пресконференцията после този същият Президент откъде има домашно таласъмче, това е съвсем друга приказка. Все пак, той не можеше да разкаже на всички, че Баба му е вълшебница, нали така? Пък и кой ли щеше да му повярва на тези сказки...